ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 2. júna 2005 *

Vo veci C-89/04,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Raad van State (Holandsko) z 18. februára 2004 a doručený Súdnemu dvoru 20. februára 2004, ktorý súvisí s konaním:

Mediakabel BV

proti

Commissariaat voor de Media,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas, sudcovia A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet (spravodajca), S. von Bahr a J. Malenovský,

* Jazyk konania: holandčina.

generálny advokát: A. Tizzano,
tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 20. januára 2005,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Mediakabel BV, v zastúpení: M. Geus a E. Steyger, advocaten,

— Commissariaat voor de Media, v zastúpení: G. Weesing, advocaat,

— holandská vláda, v zastúpení: H. G. Sevenster a C. Wissels, splnomocnené zástupkyne,

— belgická vláda, v zastúpení: A. Goldman, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci A. Berenboom a A. Joachimowicz, advokáti,

— francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues a S. Ramet, splnomocnení zástupcovia,

— vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: C. Jackson, splnomocnená zástupkyňa,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: W. Wils, splnomocnený zástupca,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 10. marca 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 písm. a) smernice Rady 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (Ú. v. ES L 298, s. 23; Mim. vyd. 06/001 s. 224), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES z 30. júna 1997 (Ú. v. ES L 202, s. 60; Mim. vyd. 06/002 s. 321 ďalej len „smernica 89/552") a článku 1 bodu 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998 o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov týkajúcich sa služieb informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 204, s. 37; Mim. vyd. 13/020 s. 337), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/48/ES z 20. júla 1998 (Ú. v. ES L 217, s. 18; Mim. vyd. 13/021 s. 18, ďalej len „smernica 98/34").

2 Tento návrh bol podaný v rámci konania, ktoré začal Mediakabel BV (ďalej len „Mediakabel") proti rozhodnutiu Commissariaat voor de Media (Komisariát pre médiá), v ktorom Commissariaat voor de Media zastával názor, že služba „Filmtime" ponúkaná Mediakabelom svojím zákazníkom je službou televízneho vysielania, ktorá podlieha povoľovaciemu konaniu vzťahujúcemu sa na tieto služby v Holandsku.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Smernica 89/552 stanovuje najmä v článku 4 ods. 1 povinnosť prevádzkovateľov vysielania rezervovať väčšinový podiel svojho vysielacieho času pre vysielanie európskych diel.

4 Článok 1 tejto smernice uvádza:

„Na účely tejto smernice:

a) ‚televízne vysielanie' znamená prvotný prenos televíznych programov, ktoré sú určené na príjem verejnosťou, prostredníctvom káblových rozvodov alebo vysielačov vrátane prostredníctvom družíc, nekódovanou alebo zakódovanou

formou. Zahŕňa to prenos programov medzi prevádzkovateľmi s cieľom vysielať ich pre verejnosť. Nezahŕňa to komunikačné služby, ktoré poskytujú informácie alebo iné správy na základe individuálnej požiadavky, ako sú telefaxové služby, elektronické databázy a iné podobné služby;

...“

5 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode („smernica o elektronickom obchode“) (Ú. v. ES L 178, s. 1; Mim. vyd. 13/025 s. 399) definuje právny rámec Spoločenstva použiteľný na služby informačnej spoločnosti. Podľa článku 2 písm. a) uvedenej smernice sa za „služby informačnej spoločnosti“ považujú „služby v zmysle článku 1 ods. 2 smernice 98/34/ES, naposledy zmenenej a doplnenej smernicou 98/48/ES“.

6 Článok 1 smernice 98/34 uvádza:

„Na účely tejto smernice platia nasledujúce vymedzenia pojmov:

...

2. ‚Služba‘ je každá služba poskytovaná informačnou spoločnosťou, to jest každá služba, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb.

Na účely tejto definície:

— ‚na diaľku' znamená, že služba sa poskytuje bez toho, aby pri tom boli obe strany súčasne prítomné,

— ‚služba poskytovaná elektronicky' znamená, že služba sa z miesta pôvodu odošle a na mieste určenia prijíma prostredníctvom elektronického zariadenia, určeného na spracovávanie (vrátane digitálneho komprimovania) a uskladňovanie údajov a je úplne vysielaná, prenášaná a prijímaná po drôte, prostredníctvom rádiových vĺn, optickým spôsobom, alebo inými elektromagnetickými prostriedkami,

— ‚na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb' znamená, že služba sa prostredníctvom prenosu údajov poskytuje na individuálnu žiadosť.

Indikatívny zoznam služieb, ktoré nespadajú pod túto definíciu, je uvedený v prílohe V.

Táto smernica sa nevzťahuje na:

— služby rozhlasového vysielania,

— služby televízneho vysielania, na ktoré sa vzťahuje bod a) článku 1 smernice 89/552/EHS.

...“

7 Príloha V smernice 98/34 nazvaná „Príklady služieb, na ktoré sa nevzťahuje druhý pododsek bodu 2 článku 1“ obsahuje bod 3 týkajúci sa služieb, „ktoré nie sú poskytované ‚na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb‘“ obsahujúce „služby poskytované bez individuálneho požiadania prostredníctvom vysielania údajov a určené na súčasný príjem neobmedzeným počtom jednotlivých prijímačov (prenos ‚z jedného bodu do viacnásobných bodov‘)“. Bod 3 písm. a) uvádza „služby televízneho vysielania (vrátane výberu z videotéky na základe požiadavky) spadajúce pod bod a) článku 1 smernice 89/552/EHS.“

8 Šiesta a siedma veta osemnásteho odôvodnenia smernice o elektronickom obchode uvádza:

„Televízne vysielanie v zmysle smernice 89/552/EHS a rozhlasové vysielanie nie sú službami informačnej spoločnosti, pretože nie sú poskytované na žiadosť jednotlivca; naproti tomu služby, ktoré sú prenášané z bodu do bodu, ako napríklad video na požiadanie alebo poskytovanie komerčnej komunikácie prostredníctvom elektronickej pošty sú službami informačnej spoločnosti.“

Vnútroštátna právna úprava

9 Podľa článku 1 písm. f) zákona o médiách (Mediawet) sa pod pojmom „program" rozumie „elektronický produkt s obrazovým alebo zvukovým obsahom určený na vysielanie a prijímaný širokou verejnosťou alebo jej časťou, s výnimkou dátových služieb, ktoré sú poskytované na základe individuálneho požiadania, a iných interaktívnych služieb". Ten istý článok písm. l) definuje „program zvláštneho vysielania" ako „program vysielaný kódovane určený na príjem časťou širokej verejnosti, ktorá uzavrela s vysielacou spoločnosťou zaoberajúcou sa programom, zmluvu na jeho príjem".

10 Článok 71a ods. 1 uvedeného zákona uvádza, že komerčná vysielacia spoločnosť smie vysielať alebo nechať vysielať program, ktorý vyhotovila, len ak dostala povolenie od Commissariaat voor de Media, bez toho aby boli dotknuté ustanovenia zákona o telekomunikáciách (Telecommunicatiewet).

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

11 Mediakabel ponúka svojim predplatiteľom od konca roka 1999, na strane jednej, službu „Mr. Zap" prostredníctvom vysielačov prevádzkovaných tretími osobami. Táto služba, povolená zo strany Commissariaat voor de Media v súlade so zákonom o médiách, umožňuje prijímať prostredníctvom mesačného predplatného za pomoci

dekódera a čipovej karty televízne programy, ktoré dopĺňajú programy vysielané vysielacou spoločnosťou. Na strane druhej, Mediakabel ponúka svojim predplatiteľom služby „Mr. Zap" platený prístup („pay per view") k dodatočným programom v rámci služby nazvanej „Filmtime". Ak si chce predplatiteľ služby „Mr. Zap" objednať film z katalógu „Filmtime", objedná si ho oddelene prostredníctvom svojho diaľkového ovládania alebo telefónu a po tom, čo sa preukáže osobným kódom a zaplatí automatickým inkasom, obdrží osobný kľúč, ktorý mu umožní pozerať, v časoch uvedených na televíznej obrazovke alebo v prehľade programov, jeden alebo viac zo 60 mesačne ponúkaných filmov.

12 Commissariaat voor de Media informoval rozhodnutím z 15. marca 2001 Mediakabel, že službu „Filmtime" považuje za program zvláštneho vysielania v zmysle článku 1 zákona o médiách, ktorý podlieha písomnej žiadosti o povolenie podľa článku 71a ods. 1 uvedeného zákona. Mediakabel predložil takúto žiadosť na Commissariaat voor de Media, ale pri jej podaní uviedol, že použitý postup sa mu nezdá byť použiteľný na predmetnú službu, ktorá je podľa jeho názoru interaktívnou službou patriacou do kategórie služieb informačnej spoločnosti, a preto nepatrí do prieskumnej právomoci žalovaného vo vnútroštátnom konaní. Rozhodnutím z 19. júna 2001 povolil Commissariaat vysielanie televízneho programu zvláštneho vysielania „Filmtime" na obdobie piatich rokov bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia zákona o telekomunikáciách.

13 Mediakabel podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, ktoré Commissariaat voor de Media zamietol 20. novembra 2001. Žaloba podaná Mediakabelom na Rechtbank te Rotterdam bola tiež zamietnutá rozhodnutím z 27. septembra 2002.

14 Mediakabel sa teda obrátil na Raad van State, u ktorého uvádzal, že služba „Filmtime" nie je programom v zmysle článku 1 zákona o médiách. Tvrdil najmä, že táto služba je prístupná len na základe individuálneho požiadania, a preto nemá byť považovaná za službu televízneho vysielania, ale za komunikačnú službu poskytovanú na základe individuálnej požiadavky v zmysle článku 1 písm. a) tretej vety smernice 89/552, z čoho vyplýva, že nepatrí do pôsobnosti uvedenej smernice. Pokiaľ ide o filmy, ktoré nie sú vždy okamžite k dispozícii na sledovanie, predstavuje táto služba, podľa názoru zastavaného Mediakabelom, službu výber z videotéky na základe požiadavky, ktorú práve preto, že je prístupná na individuálnu požiadavku predplatiteľa, nemožno považovať za podliehajúcu smernici 89/552, najmä nie podliehajúcu povinnosti vyhradiť určité percento vysielacieho času európskym dielam.

15 Raad van State uvádza, že pojem „program" v zmysle článku 1 písm. f) zákona o médiách sa musí vykladať v súlade s pojmom „služba televízneho vysielania" uvedenej v článku 1 písm. a) smernice 89/552. Uvádza, že smernica 98/34, konkrétne bod 3 písm. a) jej prílohy V, ktorá zahŕňa výber z videotéky na základe požiadavky medzi služby televízneho vysielania, sa javí, že definuje presnejšie naposledy menovaný pojem ako definícia uvedená v článku 1 písm. a) smernice 89/552, čo spôsobuje, že je ťažšie rozlíšiť pôsobnosť naposledy uvedenej smernice a smernice o elektronickom obchode. Vnútroštátny súd tiež konštatuje, že služba „Filmtime" má tak charakteristické znaky služby informačnej spoločnosti, najmä tým, že je prístupná na základe individuálnej požiadavky predplatiteľa, ako aj znaky služby televízneho vysielania, pretože Mediakabel vyberá ponúkané filmy a určuje frekvenciu a časy ich vysielania.

16 Za týchto podmienok Raad van State rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. a) Má sa pojem ‚televízne vysielanie' v zmysle článku 1 písm. a) smernice 89/552/EHS vykladať v tom zmysle, že nezahŕňa ‚službu informačnej spoločnosti' uvedenú v článku 1 bode 2 smernice 98/34/ES, zmenenej a doplnenej smernicou 98/48/ES, ale naopak služby popísané v indikatívnom zozname uvedenom v prílohe V smernice 98/34/ES, ktorý sa týka služieb nezahrnutých v článku 1 bode 2 smernice 98/34/ES, a najmä služby popísané v bode 3 uvedeného zoznamu, ktorý uvádza výber z videotéky na základe požiadavky, a teda nie je ‚službou informačnej spoločnosti'?

b) V prípade negatívnej odpovede na otázku 1. a), ako treba rozlíšiť pojem ‚televízne vysielanie' v zmysle článku 1 písm. a) smernice 89/552/EHS od pojmu uvedeného v tom istom článku ako ‚komunikačné služby, ktoré poskytujú informácie alebo iné správy na základe individuálnej požiadavky'?

2. a) Na základe akých kritérií možno odpovedať na otázku, či služba, akou je predmetná služba, pre ktorú môžu byť signály filmov vybraných poskytovateľom služby, vysielané ako kódované signály po sieti, po zaplatení zvlášť za každý film, dekódované predplatiteľom pomocou kľúča zaslaného na individuálne požiadanie poskytovateľom služby a pozerané v rôznych časoch určených poskytovateľom — služba, ktorá teda obsahuje zvláštne aspekty (individuálnej) služby informačnej spoločnosti a súčasne charakteristické prvky služby televízneho vysielania, je službou televízneho vysielania alebo službou informačnej spoločnosti?

b) Treba pritom uprednostniť hľadisko predplatiteľa alebo poskytovateľa služby? Majú služby konkurujúce predmetnej službe v tejto veci význam?

3. Je v tejto súvislosti potrebné pripisovať význam skutočnosti, že

— na strane jednej, ak je predmetná služba kvalifikovaná ako ‚služba informačnej spoločnosti', na ktorú sa nevzťahuje smernica 89/552/EHS, môže táto kvalifikácia vylúčiť účinnosť tejto smernice, najmä pokiaľ ide o ciele, ktoré vyplývajú z ňou uloženej povinnosti, vyhradiť určité percento času vysielania európskym dielam,

— na strane druhej, ak by však mala byť smernica 89/552/EHS použiteľná, nemá povinnosť vyhradiť určité percento času vysielania európskym dielam zmysel, pretože predplatitelia platia za konkrétny film a môžu pozerať len film, za ktorý si zaplatili?"

O prejudiciálnych otázkach

O otázke 1. a)

17 Svojou otázkou 1. a) sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či pojem „televízne vysielanie" v zmysle článku 1 písm. a) smernice 89/552 zahŕňa služby, ktoré nepatria

pod pojem „služba informačnej spoločnosti" v zmysle článku 1 bodu 2 smernice 98/34 a ktoré sú uvedené v prílohe V bodu 3 naposledy menovanej smernice.

18 Ako správne tvrdí belgická vláda, pôsobnosť pojmu „televízne vysielanie" je samostatne stanovený v článku 1 písm. a) smernice 89/552, ktorý obsahuje všetky pre to potrebné prvky. Pod tento pojem patrí teda každá služba, ktorá pozostáva z prvotného prenosu televíznych programov, ktoré sú určené na príjem verejnosťou, prostredníctvom káblových rozvodov alebo vysielačov vrátane prostredníctvom družíc, nekódovanou alebo zakódovanou formou.

19 Smernica 98/34 a smernica o elektronickom obchode majú odlišný predmet od smernice 89/552. Určujú právny rámec Spoločenstva, použiteľný len na služby informačnej spoločnosti uvedené v článku 1 bode 2 smernice 98/34, teda na každú službu, ktorá sa bežne poskytuje na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb. Smernica 98/34 v uvedenom ustanovení výslovne uvádza, že „sa nevzťahuje na... služby televízneho vysielania, na ktoré sa vzťahuje bod a) článku 1 smernice 89/552". Smernica 98/34 sa teda obmedzuje v tomto bode na odkaz na smernicu 89/552 a, ako smernica o elektronickom obchode, neobsahuje žiadnu definíciu pojmu služby televízneho vysielania.

20 Zdá sa však, že príloha V smernice 98/34 týkajúca sa služieb neuvedených v definícii služby informačnej spoločnosti presnejšie obsahuje prvky definície pojmu „služby televízneho vysielania", než tie uvedené v smernici 89/552. Na strane jednej sa v tejto prílohe nachádzajú v bode 3 služby televízneho vysielania medzi službami, ktoré sú „poskytované bez individuálneho požiadania prostredníctvom vysielania údajov a určené na súčasný príjem neobmedzeným počtom jednotlivých prijímačov (prenos ‚z jedného bodu do viacnásobných bodov')". Na druhej strane ten istý bod 3 písm. a) uvádza, že medzi služby televízneho vysielania patrí „výber z videotéky na základe požiadavky".

21 Uvedená príloha však má, v súlade so svojím názvom a podľa článku 1 bodu 2 smernice 98/34, len indikatívny charakter a slúži len na to, aby negatívnym vymedzením definovala pojem „služba informačnej spoločnosti". Jej predmetom ani účelom teda nie je upresnenie vymedzenia pojmu „služba televízneho vysielania", ktoré je definované len kritériami uvedenými v článku 1 písm. a) smernice 89/552.

22 Okrem toho nemožno určiť pôsobnosť pojmu „televízne vysielanie" tým spôsobom, že sa vylúči z pojmu „služba informačnej spoločnosti". Smernica 98/34 totiž vo svojom článku 1 v bode 2, ako aj v prílohe V uvádza služby, ktoré nepatria pod pojem „služba informačnej spoločnosti" a ktoré napriek tomu nie sú službami televízneho vysielania. Ide najmä o služby rozhlasového vysielania. Rovnako nemožno služby televízneho vysielania obmedziť na „služby poskytované bez individuálneho požiadania prostredníctvom vysielania údajov a určené na súčasný príjem neobmedzeným počtom jednotlivých prijímačov" uvedené v prílohe V bode 3 smernice 98/34. Pri tomto výklade by boli služby, ako sú služby televízie pre predplatiteľov vysielané pre obmedzený počet zákazníkov, vyňaté z pojmu „služba televízneho vysielania", hoci patria pod tento pojem podľa kritérií uvedených v článku 1 písm. a) smernice 89/552.

23 Nakoniec nebolo úmyslom zákonodarcu Spoločenstva pri prijímaní smerníc 98/34 a 98/48 zmeniť smernicu 89/552, ktorá bola sama zmenená menej než rok predtým smernicou 97/36. V tomto duchu odôvodnenie č. 20 smernice 98/48, ktorá zmenila smernicu 98/34, uvádza, že smernica 98/48 je „bez vplyvu na pôsobnosť smernice Rady 89/552".

24 Smernica 98/34 teda nemá vplyv na pôsobnosť smernice 89/552.

25 Vzhľadom na uvedené treba na otázku 1. a) odpovedať, že pojem „televízne vysielanie" uvedený v článku 1 písm. a) smernice 89/552 je definovaný týmto ustanovením samostatným spôsobom. Nie je definovaný negatívnym vymedzením k pojmu „služba informačnej spoločnosti" v zmysle článku 1 bodu 2 smernice 98/34 a nezahŕňa služby, ktoré nepatria pod tento naposledy menovaný pojem.

O otázke 1. b)

26 Svojou otázkou 1. b) sa vnútroštátny súd v podstate pýta, aké kritériá umožňujú určiť, či služba patrí pod pojem „televízne vysielanie" v zmysle článku 1 písm. a) smernice 89/552/EHS alebo pod pojem uvedený v tom istom článku ako „komunikačné služby, ktoré poskytujú informácie alebo iné správy na základe individuálnej požiadavky".

27 Kritériá pre toto rozlíšenie sú výslovne uvedené v článku 1 písm. a) smernice 89/552.

28 Služba patrí pod pojem „televízne vysielanie", ak pozostáva z prvotného prenosu televíznych programov, ktoré sú určené na príjem verejnosťou.

29 Najprv treba uviesť, že technika prenosu obrazu pri tomto posúdení nie je určujúcou skutočnosťou, ako to potvrdzuje použitie výrazov „prostredníctvom káblových rozvodov alebo vysielačov vrátane prostredníctvom družíc, nekódovanou alebo zakódovanou formou" v článku 1 písm. a) smernice 89/552. Súdny dvor už rozhodol, že televízne vysielanie po kábli patrí do pôsobnosti uvedenej smernice, hoci táto technika bola v čase prijatia tejto smernice málo rozšírená (pozri rozsudok z 10. septembra 1996, Komisia/Belgicko, C-11/95, Zb. s. I-4115, body 15 až 25).

30 Ďalej musí dotyčná služba pozostávať z vysielania televíznych programov určených verejnosti, teda neurčitému počtu potenciálnych televíznych divákov, ktorým je súčasne prenášaný ten istý obraz.

31 Nakoniec treba z vylúčenia „komunikačných služieb, ktoré poskytujú informácie alebo iné správy na základe individuálnej požiadavky" z pojmu „televízne vysielanie" *a contrario* vyvodiť, že tento pojem zahŕňa služby, ktoré nie sú poskytované na základe individuálnej požiadavky. Kritérium, podľa ktorého musia byť televízne programy „určené verejnosti", aby patrili pod uvedený pojem, posilňuje túto analýzu.

32 Službu platenej televízie, ktorá je síce prístupná obmedzenému počtu predplatiteľov, ale prenášajúcu len programy vybrané poskytovateľom a vysielané v ním určených časoch, nemožno tak považovať za poskytovanú na základe individuálnej požiadavky. V dôsledku toho patrí pod pojem „televízne vysielanie". Skutočnosť, že obraz je pri takejto službe prístupný prostredníctvom osobného kódu, je v tomto prípade bezvýznamná, ak predplatitelia prijímajú vysielanie súčasne.

33 Preto treba na otázku 1. b) odpovedať tak, že služba patrí pod pojem „televízne vysielanie" v zmysle článku 1 písm. a) smernice 89/552/EHS, ak pozostáva z prvotného prenosu televíznych programov, ktoré sú určené na príjem verejnosťou, teda neurčitému počtu potenciálnych televíznych divákov, ktorým je súčasne prenášaný ten istý obraz. Technika prenosu obrazu pri tomto posúdení nie je určujúcou skutočnosťou.

O otázkach 2. a) a 2. b)

34 Svojimi otázkami 2. a) a 2. b), ktoré je vhodné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či služba, akou je služba „Filmtime", o ktorú ide vo vnútroštátnom konaní, je službou televízneho vysielania patriacou pod rozsah pôsobnosti smernice 89/552, alebo službou informačnej spoločnosti patriacou najmä pod smernicu o elektronickom obchode a aké kritériá treba pri takomto preskúmaní zohľadniť.

35 Ako správne uvádza Commissariaat voor de Media, vlády Holandska, Belgicka, Francúzska a Spojeného kráľovstva, ako aj Komisia, zo skutočností obsiahnutých v návrhu na začatie prejudiciálneho konania, vyplýva, že služba, akou je služba „Filmtime", zodpovedá kritériám pojmu „služba televízneho vysielania", ktoré boli pripomenuté v otázke 1. b).

36 Táto služba pozostáva z vysielania filmov určených pre televíznych divákov. Týka sa teda televíznych programov vysielaných pre neurčitý počet potenciálnych televíznych divákov.

37 Tvrdenie zo strany Mediakabel, podľa ktorého je tento typ služby, prístupný len na základe individuálneho požiadania prostredníctvom zvláštneho kľúča prideleného osobne každému predplatiteľovi, vzhľadom na túto skutočnosť službou informačnej spoločnosti „poskytovanou na základe individuálnej požiadavky", nemožno prijať.

38 Táto služba síce spĺňa prvé dve kritériá pojmu „služba informačnej spoločnosti" v zmysle článku 1 bodu 2 smernice 98/34, lebo je poskytovaná na diaľku a je čiastočne prenášaná elektronickým spôsobom, ale nespĺňa tretie kritérium uvedeného pojmu, podľa ktorého musí byť predmetná služba poskytovaná „na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb". Zoznam filmov ponúkaných v rámci služby, akou je služba „Filmtime", je určený poskytovateľom služby. Tento výber filmov je ponúkaný všetkým predplatiteľom za rovnakých podmienok buď prostredníctvom novín, alebo prostredníctvom informácií viditeľných na televíznej obrazovke a uvedené filmy sú prístupné v časoch vysielania určených poskytovateľom. Osobný kľúč umožňujúci prístup k filmom je len prostriedkom odkódovania obrazu, ktorého signály sú určené súčasne všetkým predplatiteľom.

39 Túto službu teda neobjednáva individuálne jednotlivý prijímateľ, ktorý by mal možnosť slobodného výberu programov interaktívnym spôsobom. Treba ju považovať za službu výberu z videotéky na základe požiadavky poskytovanú na základe „prenosu z jedného bodu do viacnásobných bodov", a nie „na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb".

40 Mediakabel uviedol pred Súdnym dvorom, že pred Raad van State nesúhlasil s kvalifikáciou služby „Filmtime" ako výberu z videotéky na základe požiadavky. Toto tvrdenie však nemá vplyv na uvedenú kvalifikáciu, ktorá vyplýva zo zohľadnenia objektívnych vlastností dotknutých typov služieb.

41 Ďalej, v rozpore s tvrdením Mediakabelu, pojem „výber z videotéky na základe požiadavky" nie je zákonodarcovi Spoločenstva neznámy. Je síce pravda, že tento pojem nie je presne definovaný v práve Spoločenstva, je to však pojem uvedený v indikatívnom zozname prílohy V smernice 98/34, kde figuruje medzi službami televízneho vysielania. Rovnako vyplýva z bodov 83 a 84 dôvodovej správy k Európskemu dohovoru o cezhraničnej televízii z 5. mája 1989, pripraveného v rovnakom čase ako smernica 89/552, na ktorý sa táto odvoláva vo svojom štvrtom bode odôvodnenia, že výber z videotéky na základe požiadavky nie je „komunikačnou službou poskytovanou na základe individuálnej požiadavky", pričom tento pojem zodpovedá pojmu uvedenému v článku 1 písm. a) smernice 89/552 a patrí tým do pôsobnosti uvedeného dohovoru (pozri v tomto zmysle k iným bodom dôvodovej správy Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii rozsudky z 12. decembra 1996, RTI a i., C-320/94, C-328/94, C-329/94 a C-337/94 až C-339/94, Zb. s. I-6471, bod 33, a z 23. októbra 2003, RTL Television, C-245/01, Zb. s. I-12489, bod 63).

42 Určujúcim kritériom pojmu „služba televízneho vysielania" je teda kritérium vysielania televíznych programov „určených verejnosti". V dôsledku toho musí byť hľadisko poskytovateľa služby pri skúmaní uprednostnené.

43 Naproti tomu, ako je uvedené v odpovedi na otázku 1. b), technika prenosu obrazu pri tomto posúdení nie je určujúcou skutočnosťou.

44 Pokiaľ ide o situáciu služieb konkurujúcich predmetnej službe, táto nemusí byť zohľadnená, lebo každá z týchto služieb sa riadi iným rámcom úpravy a žiadna zásada neukladá povinnosť určiť rovnaký právny režim pre služby s rozdielnymi charakteristikami.

45 Na otázky 2. a) a 2. b) treba teda odpovedať tak, že služba, akou je služba „Filmtime", ktorá pozostáva z vysielania televíznych programov určených na príjem verejnosťou a ktorá nie je poskytovaná na základe individuálnej požiadavky príjemcu služby, je službou televízneho vysielania v zmysle článku 1 písm. a) smernice 89/552. Hľadisko poskytovateľa služby musí byť pri skúmaní pojmu „služba televízneho vysielania" uprednostnené. Naopak situácia služieb konkurujúcich predmetnej službe nemusí byť zohľadnená.

O tretej otázke

46 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či ťažkosti poskytovateľa služby, akou je služba „Filmtime", s dodržiavaním povinnosti uvedenej v článku 4

ods. 1 smernice 89/552 vyhradiť určité percento času vysielania európskym dielam, môžu zabrániť kvalifikácii tejto služby ako služby televízneho vysielania.

47 Na túto otázku treba dať zápornú odpoveď z dvoch dôvodov.

48 Na strane jednej, keďže predmetná služba spĺňa kritériá umožňujúce kvalifikovať ju ako službu televízneho vysielania, nie je potrebné posúdiť následky tejto kvalifikácie pre poskytovateľa tejto služby.

49 Pôsobnosť právnej úpravy totiž nesmie závisieť od jej prípadných škodlivých dôsledkov pre hospodárske subjekty, na ktoré ju zákonodarca Spoločenstva chce uplatniť. Okrem toho by reštriktívny výklad pojmu „služba televízneho vysielania", následkom ktorého by služba, akou je služba, o ktorú ide vo vnútroštátnom konaní, bola vyňatá z rozsahu pôsobnosti smernice, zasiahol do cieľov sledovaných touto smernicou, a teda nemôže byť prijatý.

50 Na strane druhej, pre poskytovateľa služby, akou je služba „Filmtime" nie je nemožné dodržiavať článok 4 ods. 1 smernice 89/552.

51 Toto ustanovenie určuje podiel pre európske diela vo „vysielacom čase" predmetnej televíznej spoločnosti, ale nemôže mať za cieľ uložiť televíznym divákom povinnosť skutočne pozerať tieto diela. Je síce nepopierateľné, že poskytovateľ služby, akou je služba, o ktorú ide v prípade vnútroštátneho konania, neurčuje diela, ktoré si predplatiteľ v skutočnosti vyberie a pozrie, tento poskytovateľ si ponecháva voľbu tak ako každý prevádzkovateľ vysielajúci televízne programy určené pre verejnosť, ktoré diela bude vysielať. Filmy uvedené na zozname filmov, ktoré tento poskytovateľ ponúka predplatiteľom služby, vedú všetky k vysielaniu signálov vysielaných za rovnakých podmienok pre predplatiteľov, pričom títo majú voľbu, či dekódujú takto vysielaný obraz alebo nie. Poskytovateľ služby tak pozná celkový čas svojho vysielania, a teda môže dodržiavať povinnosti, ktorými mu bolo uložené „rezervovať väčšinový podiel svojho vysielacieho času pre vysielanie európskych diel".

52 Vzhľadom na uvedené treba na tretiu otázku odpovedať tak, že podmienky, za ktorých poskytovateľ služby, akou je služba „Filmtime", plní povinnosť, uvedenú v článku 4 ods. 1 smernice 89/552 vyhradiť väčšinový podiel svojho vysielacieho času pre vysielanie európskych diel, nemajú vplyv na kvalifikáciu tejto služby ako služby televízneho vysielania.

O trovách

53 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. **Pojem „televízne vysielanie" uvedený v článku 1 písm. a) smernice Rady 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES z 30. júna 1997, je definovaný týmto ustanovením samostatným spôsobom. Nie je definovaný negatívnym vymedzením k pojmu „služba informačnej spoločnosti" v zmysle článku 1 bodu 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998 o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov týkajúcich sa služieb informačnej spoločnosti, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/48/ES z 20. júla 1998, a nezahŕňa služby, ktoré nepatria pod tento naposledy menovaný pojem.**

2. **Služba patrí pod pojem „televízne vysielanie" v zmysle článku 1 písm. a) smernice 89/552/EHS, zmenenej a doplnenej smernicou 97/36, ak pozostáva z prvotného prenosu televíznych programov, ktoré sú určené na príjem verejnosťou, teda neurčitému počtu potenciálnych televíznych divákov, ktorým je súčasne prenášaný ten istý obraz. Technika prenosu obrazu pri tomto posúdení nie je určujúcou skutočnosťou.**

3. **Služba, akou je služba „Filmtime", ktorá pozostáva z vysielania televíznych programov určených na príjem verejnosťou a ktorá nie je poskytovaná na základe individuálnej požiadavky príjemcu služby, je službou televízneho vysielania v zmysle článku 1 písm. a) smernice 89/552, zmenenej**

a doplnenej smernicou 97/36. Pohľad poskytovateľa služby musí byť pri skúmaní pojmu „služba televízneho vysielania“ uprednostnený. Naopak situácia služieb konkurujúcich predmetnej službe nemusí byť zohľadnená.

4. **Podmienky, za ktorých poskytovateľ služby, akou je služba „Filmtime“, plní povinnosť uvedenú v článku 4 ods. 1 smernice 89/552, zmenenej a doplnenej smernicou 97/36, vyhradiť väčšinový podiel svojho vysielacieho času pre vysielanie európskych diel, nemajú vplyv na kvalifikáciu tejto služby ako služby televízneho vysielania.**

Podpisy